

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. Christus reviviscens vicit elephantum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Joan. cap. 8. v. 6. & 8. nans, Dixi vobis, inquit, quia ego sum: sergo me queritis, finite hos abire. 4. Et vivit sub pedes elephantis, & supposuit se ei. Ut nos extolleremur, non recusavit Dei filius conculcari. Hinc illa voces: Misere mei Deus, quoniam conculcavit me homo, tota die impugnavit, tribulavit me. Conculcaverunt me inimici mei tota die, quoniam multi bellantes adversum me. 5. Et occidit eum. Exarmatus, caesus, prostratus est mundus, univere mundi malinationes dejectae. Et ubi nunc saxum officio sepulti advolutum? ubi appressum monumento sigillum? ubi tot armati milites unius

Matt. c. 28. vers. 4. facti sunt velut mortui. Vicit Eleazar, vicit Dominus, vicit Christus. Jure meritissimo proclamat victor: Confidite, ego vici mundum. Si murus vos odit, scitate, quia me priorem vobis odio habuit. Non est servus major Domino suo. In mundo praesuram habebitis: sed confidite, ego vici mundum. Nemo scientem mundum formidet: periculosior mundus & magis cavendus, cum blanditur, quam cum saevit. Oprime dixit Augustinus: Ecce ruinofus est mundus, & ambitur, quid si dulcis esset? Ecce turbat mundus, & amatur, quid si tranquillus esset? Formoso quomodo hereres, qui sic amplectere sedum? Flores illius quomodo colligeres, qui a spinis non revocas manum? Hic fallax mundus perveritatem habet veram, jucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, duram servitutem, timidam quietem, rem plenam miseriae, spem beatitudinis inanem. Haec Augustini verbis consigno: Non nos terreat voluntas propria, non nos terreat crudelitas aliena, & vis. Vincitio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & haec est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

Aug. tom. 8. in Psal. mundus, & ambitur, quid si dulcis esset? Ecce turbat mundus, & amatur, quid si tranquillus esset? Formoso quomodo hereres, qui sic amplectere sedum? Flores illius quomodo colligeres, qui a spinis non revocas manum? Hic fallax mundus perveritatem habet veram, jucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, duram servitutem, timidam quietem, rem plenam miseriae, spem beatitudinis inanem. Haec Augustini verbis consigno: Non nos terreat voluntas propria, non nos terreat crudelitas aliena, & vis. Vincitio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & haec est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

Idem to. 10. serm. 1. de S. Vincentio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & haec est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

§. II. Christus Reviviscens vicit Leonem.

2. D. dia-bolo. 1. Petr. c. 5. vers. 8. Petrus Iaricus de rebus Indicis cap. 1. mibi pag. 240. & Horatius Turfelinus lib. 3. vita Xaverii, cap. 11. mibi pag. 309. **I**llum ipsum certè leonem vicit, qui rugiens circuit querens quem devoret. Jam licet proclamare: Vicit bonus ille Jesus, vicit, vicit leonem ab orco. Petrus Iaricus & Horatius Turfelinus memorant eo ipso die, quo Lusitana classis praeflo navali cum Acenis barbaris conflixit (erat is Dominicus dies Franciscum Xaverium Malacæ in aede primatiæ circa nonam decimamque horam ad cives verba fecisse. Inter perorandum Franciscus (iisdem testibus) miram vultus, oculorum, ac totius corporis mutationem concipere, adeo ut ceptum orationis filum abruptum, utriusque clausula congressum eloquentiæ & ardore non solito per ambages ordiretur describere, auditoribus admiratione plurimâ defixis. Aberat enim à navali pugna centum quinquaginta leucis. Ita narrationem novam ingressus Xaverius, mox vultu oculisque ardentibus, junctis manibus ante imaginem Crucifixi effusius lacrymans exclamare: O Jesus Christe, Deus cordis mei, obsecro te quæsoque per supremos vitæ tuæ cruciatus, ne deseras quos tuo Sanguine redemisti. Haec elocutus inclinatum ac deficiens caput, summâ suggesti spondâ paulisper exceptit, ac quadrante medio quievit. Exin, velut ingentem defatigationem absterfisset, caput subito attollens, vultu alacri & læto proclamat: Vicit, vicit, ô Fratres, bonus ille Jesus. Nunc igitur mœtore posito, hilaritati vos ac lætitiæ date. Jam nostri hostem prælo devicerunt, non amplius quatuor è nostris desideratis. Tantulo impendio tam insignis steris victoria. Propediem victores aderunt incolumes. Nam sextâ feriâ proximâ spoliis & prædâ onusti cum captivis navigiis reveherentur domum. Agredum ergo & Deo victoriæ auctori gratias agamus. Vicit, vicit, ô Fratres, vicit bonus ille Jesus.

Quid rectius Redivivo ac Victori Christo acclame-mus, quam hoc ipsum: Nostra est victoria; jam fusi fugati-que sunt hostes. Vicit, vicit, ô Christiani, vicit bonus ille Jesus, & vicit victorem nostrum leonem acheronticum. Futurum hoc prædicens Iux noster, Nunc, inquit, princeps hujus mundi ejicietur foras. Nunc autem

Joan. cap. 12. vers. 31. inquit, princeps hujus mundi ejicietur foras. Nunc autem

A ejectus est foras. Cum diabolus, ille fortis armatus cassis, direxerat atrium suum, in pace erant ea qua possidebat. Sed jam fortior eo superveniens vicit eum; univere arma ejus abstulit, in quibus confidebat, & spolia ejus distribuit. Mortuus tuus, inferne, homo est crucifixus, & a funere redivivus. Summo id nobis solatio est atque gaudio. Leo avernalis jam ligatus est: rugire potest: mordere non potest, nisi propius accedentem.

Palladius Helenopoleos praeful memorans, Erat adolescentis, inquit, emortui pudoris ac profligatae vitæ, vario scelere contaminatus. Respicens tandem & alto dolore saucius sepulchro quodam velut virtutis scholâ se conclusit. Hic gemitus iterare, lacrymas fundere, solo aditerni, preces perpetuare, non ausus nec oculos quidem celo atollere, aut Dei nomen pronuntiare, illad unum ingeminans: Misere mei Domine, misere mei. Pessimè habuit caecodemonem tam seria & ardens poenitentia. Exactâ igitur hebdomade adest veterator ex orco cum focis, & vociferatur: Quid agishominum flagitiosissime? Nempe jam libidinum sparcitiâ satur, videri vis castus & religiosus? & vires quas inter flagitia consumpsisti, jam Deo devotas, & caelum tibi polliceris, jam pridem inferis delectos? Nostrer es, ne dubita, sero nimium è nostris castris transfugium moliris. Redi ergo, & quod vitæ reliquum est, assuetis gaudiis consume. Non deerit voluptas, novis te deliciis fovebimus, juvenutis florem reparabimus. Revivifces. Quid enim verò te ipsum ante tempus supplicii frustra conficias? actum agis. Spes aliunde affulget nulla. Nec apud nos passurus es diiora quam tu ipte tibi mala irrogas. Nunc igitur oblati fruerer, & dulcem carpe vitam dum licet. Haec terrore amicabilem certatim hostes ingerebant. At ille inter preces & lacrymas immobilis hærebat terræ affusus. Nec illi tamen iisdem cantilenis precantem obtundere desistebant. Ubi nec minis nec blanditiis quidquam profecissent, verberibus etiam, annuente Deo, in transfugam sevierunt. Contusum probè, nec tamen à ceptâ poenitentia retractum deseruerunt. Die altero aditerni cognati, & pugnam movent periculosiorem. Quandò enim humanius egerunt, tantò pronomiorem ad

malos assensus viam struxerunt. Nec defuerunt preces; rediret saltem, & suis viveret legibus, neminem impedimento fore, dummodò non cepent hominem exueret. Sed à cepto non dimoverunt, persistit ille antea vitam lacrymis expiare. Proximâ nocte diaboli redeunt, acerbius lævituri. Nec tamen alia vox atrocibus plagis expressa, quam insigne illud constantiæ testimonium: Malo mori, quam vobis obsequi. Noctè tertiâ eo assultu, iisque terroribus, tantâque verberum sævitiâ ruunt in obductantem, ut corpore inter plagas collapsio, constans animus hoc unum vocis emisit: Vobis non obtempero. Hac constantiâ exarmati hostes stygii, Vicisti, clamant, vicisti, vicisti. Et præcipiti fugâ discesserunt.

Dei filius, si divina liceat conferre humanis, contra triplicem hostem patientiâ constantissimâ pugnavit. Victus tamen videbatur Jesus, nam in cruce actus, in cruce mortuus, sepulchro absconditus est. Ita Deus fieri præcepit ob humanæ gentis crimina. Attritus est propter scelera nostra tam strenuus pugnat, qui voluit mori, ut Patri posset obsequi. Hic die tertiâ à morte ad vitam rediit, jam mundi, mortis & diaboli victor. Hinc orbis universus, humana gens omnis, ipsi etiam hostes victori huic acclamant: Vicisti, vicisti. Rex gloria, vicisti.

Iverat Samson unâ cum parentibus in Tamnatha. In itinere ad oppidi vineas apparuit catulus leonis saevus & rugiens, & occurrit ei. Irruit autem spiritus Domini in Samson, & dilaceravit leonem, quasi hædum in frusta discerperet, nihil omnino habens in manu. Diabolus leo lævissimus, omnes exruit vires, ut Samsonem nostram